

ARNOŠT VAŠÍČEK

STOPY NEZNÁMA

MYSTERY
FILM

Největší záhady počátku třetího tisíciletí

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
STOPY
NEZNÁMA

MYSTERY FILM

Ostrava 2006

Arnošt Vašíček: Stopy neznáma

Mystery Film, Ostrava 2006

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoli její část včetně fotografií nesmí být publikována, kopírována
či jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava

Fotografie Arnošt Vašíček, Radka Šaldová, Lubomír Kovařík

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2006

ISBN 80-239-7845-4

Obsah

I. Invaze tajemných stvůr 9

Levitující cizinci – Návrat kovového boha – Lebka bez úst – Humanoid z Chile – Kozí upír znovu na scéně – Živá ozvěna – Bosenská bestie

II. Světla na obloze 29

Létající prstény – Operace Prato – Tichý obr – Svědectví astronautů – Hořící koule

III. Výbuch, který zachránil svět? 42

Řekni, kde ta pravda je... – Ohalení, nebo spekulace? – Údolí mrtvých

IV. A nebesa se otevřela... 57

Mrazivý nálet – Kvakající sprška – Pokrm shůry – S puncem svátosti – Andělské vlasy – Krvavý déšť – Mimoszemští vetřelci?

V. Na cestě z ráje 77

Kam zmizel Kain? – Výlet do Aratty – Adamův most – Hora počátku

VI. Oživlá past	91
Zajatci mlžného tunelu – Hrob na dně – Nové oběti – Pátrání po pachateli	
VII. Překvapivé objevy	118
Ještěr s raketou – Disk z Nebry – Zelený příliv – Vrak z neznáma – Dítě obojživelník – Satyrové z buše	
VIII. Ztracená města	137
Ne z tohoto světa – Sídlo strážené hadem	
IX. Se strachem v patách	146
Hřbitov hrůzy – Duch použil únikový východ – Vlaky bez strojvůdce	
X. Hrobky a poklady	153
Nedobytný záliv – Naděje s leskem zlata – Šifra piráta Mamlasa	

*Každá rozluštěná záhada nás přivede na práh další,
ještě větší záhady.*

Rachel Carson

I. Invaze tajemných stvůr

„Probudila mě prudká bolest. Cítil jsem, jak mi po tváři stéká pramínek krve. Vylekaně jsem otevřel oči. Přímo přede mnou visela ve vzduchu podivná zrůda. Pestře zbarvené, jakoby pruhované tělo svítilo do tmy, oči rudě žhnuly. Vyděšeně jsem vykřikl a instinktivně před sebe vztáhl ruce. To ‚cosi‘ po mně vztekle seklo. Ostrý dráp mi zanechal na dlani hlubokou řeznou ránu,“ vypověděl třicetiletý úředník V. N. Suddarsan z téměř dvoumilionového indického města Lakhnaú.

Obchodnice Ašma měla podobně děsivý zážitek: „Spala jsem na terase. Najednou mě ozářilo červené světlo vycházející z něčeho, co bylo nade mnou. Pak se to vrhlo na mou tvář, na níž mi zůstaly dva ošklivé škrábance. Můj křik přivolal manžela. Když vběhl na terasu, rychle se to rozplynulo ve vzduchu.“

Policie indického státu Uttarpraděš zaregistrovala v létě roku 2002 více než stovku podobných případů. Uprostřed noci se snášel z oblohy neznámý světélkující tvor. Jeho načervenalé tělo obepínaly modré pásy připomínající velké naběhlé žíly. Když pronikl do obydlených domů, zanechával na

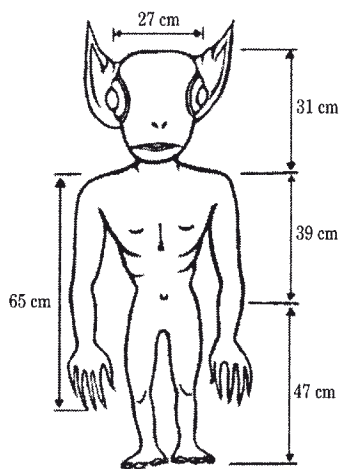
tvářích a končetinách spáčů škrábance a popáleniny. Tajemný útočník dostal jméno Muchnowa – Monstrum škrábající tvář. Nejméně dvanáct lidí setkání s ním nepřežilo.

Úřady ani přivolání vědci nedokázali noční invaze vysvětlit. Vojenské hlídky byly bezmocné. Se stoupajícím počtem útoků sílila panika. Matky dávaly dětem na tváře ochranné masky. Muži vzali obranu do svých rukou. Z budov strhávali satelitní antény, které prý Muchnowu přímo magicky přitahovaly. Jinde ustavili strážní oddíly. Jejich příslušníci celou noc obcházeli vesnici a snažili se monstrum zahnat bubnováním. Policie musela v několika případech střelbou umravnit dav, který chtěl lynčovat podezřelé ze spolupráce s vetřelci.

Znovu se začalo diskutovat o sérii podobně záhadných útoků, které se odehrály o rok dříve. V Dillí bylo tehdy napadeno a ošklivě zraněno několik desítek lidí. Popisy tajemného agresora se různily. Podle jedné verze měl červeně zářící oči, na hlavě jakousi helmu a na hrudi několik blikajících nazelenalých světel.

Druhá část svědků tvrdila, že tvor má kočičí hlavu s nepřírozeně vypoulenýma očima. Jeho tělo pokrývá černá srst. Je vysoký asi 120 cm a jedním skokem dokáže překonat obrovskou vzdálenost.

„Asi v jednu hodinu v noci mě vzbudil bručivý zvuk a v šeru jsem rozeznal postavu nějakého tvora sedícího na střeše. Najednou proti mně vyskočil a podrápal mě svými kovovými pařáty,“ vypověděl jeden z na-

padených. Také další oběti se domnívaly, že spáry byly z kovu. To vedlo k domněnce, že nejde o živočicha, ale o nějakého robota, který se svým tvůrcům vymkl zpod kontroly.

Znepokojující zprávy přišly také z Ásámu. Vesničané zde pozorovali jakéhosi netvora, který pomocí světelného paprsku dovedl projít zdí nebo jinou pevnou překážkou. Policisté prošetřovali přes dvacet ohlášených případů.

I když se úřady zpočátku snažily naznačit, že zvěsti o neznámých stvůrách zrodila pouhá představivost, množství zraněných osob nedovoľovalo smést celou záležitost ze stolu. Vláda vytvořila speciální vědecký tým. Indická tajná služba pečlivě prověřovala okolnosti jednotlivých napadení. Profesor Ravindra Arora usoudil, že jde o neobvykle silný výskyt kulových blesků, které jsou v tomto období běžné. Podle jiné teorie pákistánští agenti vysadili v krajině obří, nesmírně agresivní hmyz, který byl vyšlechtěn genetickými inženýry. Lidé z postižených oblastí se ale nejčastěji přikláněli k hypotéze o mimozemském původu. Tajemný Muchnowa totiž velmi nápadně připomíná útočníky, kteří se již dříve objevovali na různých místech naší planety a téměř vždy byli pozorováni spolu s neznámými létajícími objekty.

V listopadu roku 1954 ve Venezuele jeli Gustave Gonzales a Jose Ponce autem z Caracasu do Petare. V jednom místě byli přinuceni zastavit. Cestu přehrazovala svítící koule o průměru asi 30 m. Překvapení muži vystoupili z vozu. Popošli blíž, aby zjistili, co se děje. Zpozorovali malého chlupatého tvora s humanoidními rysy. Gonzales se pokusil k „neznámému“ přiblížit, ale byla to chyba. Bytost vysunula drápy a zaútočila.

Gonzales vytáhl nůž. Prudce bodl. Čepel jako by narazila na železo. Podruhé už Gonzales zaútočit nestačil. K zemi ho poslal paprsek, který po něm vypálila další bytost.

Ponce nečekal, až na něj přijde řada, a utekl.

Otřesený Gonzales později na policii vypověděl, že bytosti neznámého původu byly vysoké asi 90 cm a jejich pevné tělo pokrývaly štětiny. Nemohly prý vážit více než 15 kg a jejich končetiny byly vybaveny zatahovacími drápy. Nakonec všichni čtyři neznámí zmizeli ve stroji, jenž se vzápětí vznesl do vzduchu.

Také obyvatelé Velikonočního ostrova se ještě v polovině minulého století obávali nebezpečných tvorů z jiného světa, kteří sestupovali z noční oblohy, jejichž oči připomínaly hmyz a tělo měli pruhované jakoby žilami. Muzeum v Papeete na ostrově Tahiti vystavuje prastarou sochu tohoto neznámého útočníka s nepřehlédnutelně hmyzími rysy. Objevoval se prý za temných nocí a napadal domorodce, na jejichž tělech zanechával krvavé šrámy.

Skupina mladých brazilských speleologů strnula hrůzou, když se v jedné ze zkoumaných jeskyní v okolí Baldimu ocitla tvář v tvář dvounohé nestvůře, která připomínala obří hmyz. K útoku ale nedošlo. Monstrum kvapně zmizelo ve tmě.

Levitující cizinci

Současná svědectví z Indie obsahují jednu překvapující skutečnost. Muchnowa téměř vždy visí ve vzduchu nad obětí a v případě ohrožení se dovede vznést prudce do výše. Na jeho těle ale nejsou vidět žádná křídla nebo technické zařízení, které by tento výkon umožňovaly. Zprávy o podobně levitujících neznámých stvořeních přišly v roce 2005 z několika dalších zemí.

„Jako obvykle – den co den okolo sedmé ráno – jsem odcházel do práce. Když jsem se náhodou podíval na oblohu,

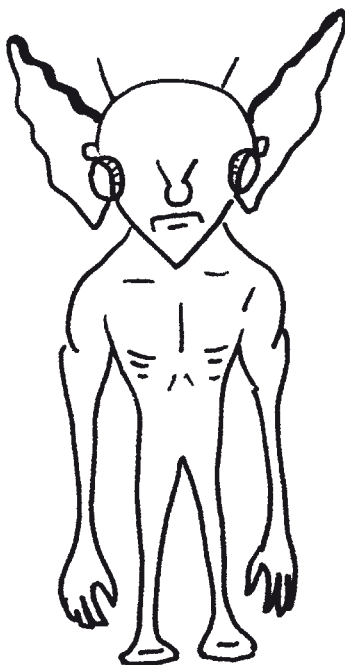
zaujala mě podivná silueta visící ve vzduchu. Nacházela se pouhých pár metrů nad střechou mého domu. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Počasí bylo jasné, nikde žádné mraky. Udiveně jsem zíral, jak se pod blankytnou oblohou vznáší něco jako malá lidská postava. Rozhodl jsem se neobvyklý výjev natočit a rychle se vrátil domů pro kameru. Přitom jsem probudil sestru a oba jsme vyběhli před dům,“ vysvětlil Horacio Roquet, jak 17. července 2005 pořídil v hlavním městě Mexika velmi neobvyklé záběry.

Létající humanoid se na nich přesouvá na pravou stranu a zároveň stoupá výš k nebi. O chvíli později zůstává opět nehybně viset v povětří. Teprve po několika minutách rychle zmizí z dohledu.

Již o pět let dříve se stejně unikátní nahrávka podařila Salvadoru Guerrerovi. Na jejím počátku neznámá bytost visí ve výšce několika desítek metrů. Na temné siluetě lze zřetelně rozeznat horní a dolní končetiny, ale žádné další detaily.

Z mexického města Monterrey pochází svědectví policejního důstojníka Leonarda Samaniega.

„Vracel jsem se z noční obhlídky svého rajonu. Bylo asi

Tvor s výraznými ušima, pozorovaný v Thajsku, se podobal bytostem, které byly spatřeny již o pár desítek let dříve na jiných místech.

čtvrt na čtyři, když se cosi objevilo ve vzduchu přímo přede mnou. Vypadalo to jako malý člověk, který se vznáší nad zemí. Zahlédl jsem velké černé oči bez víček.“

Záhadná bytost náhle skočila přímo proti jedoucímu vozu a přistála na předním skle. Vyděšený policista zařadil zpátečku. Rádiem volal o pomoc. Ve zmatku narazil autem do zdi a omdlel. Probral se, až když dorazila sanitka a několik dalších policistů. Nikdo z nich ale útočníka nespatriil.

Další zpráva přišla z Thajska. Na rýžovém poli poblíž vesnice Huaj Nam Rak se pohyboval podivně vyhlížející tvor. Vyděšeným vesničanům vůbec nevěnoval pozornost. Asi hodinu se popleteně motal sem a tam, jako by zabloudil nebo cosi hledal.

„Byl asi sedmdesát centimetrů vysoký a měl žlutou kůži. Měl taky velkou hlavu, velké uši i velké oči, ale malá ústa,“ prohlásil jeden z očitých svědků Saven Búnjalak. „Pak se tvor

V Peru byly objeveny prastaré obří rytiny zobrazující neznámé bytosti s technickým zařízením na hrudi.

najednou vznesl do koruny stromu. Když přiběhli další lidé, aby se na něj podívali, vystoupil k nebi jako svítivá koule.“

Podobného vetřelce pozoroval i rolník Fevzi Cam z vesnice Narli na jihovýchodě Turecka.

„Ta bytost měřila na výšku asi sedmdesát centimetrů a měla velkou kulatou hlavu a velké oči. Dovedla létat bez použití techniky. Byla oblečena v lesklém žlutošedém oděvu a na břicho měla žluté světlo.“

Svítilící zařízení na hrudi či bříše je dalším z poznávacích znaků tajemných cizinců.

Tento zvláštní detail mi připomněl jednu archeologickou záhadu, na niž jsem před časem narazil na severním pobřeží Peru. Poblíž téměř čtyři tisíce let staré svatyně Sechin se v prašném podloží rýsuje portrét podivného tvora. Jeho hlava má tvar srdce. Obrovské kulaté oči připomínají sovu. Útlou postavu nesou neúměrně dlouhé hranoly končetin bez kolen. Z hrudi vycházejí jakési trubice. Vypadá to jako otevřená krabice s elektrickým rozvodem, z níž čouhají neukončené kusy vedení. Zatím se nikomu nepodařilo vysvětlit, kdo je na rytině zobrazen.

Návrat kovového boha

Ráno bylo mrazivé. Nosič, který se jako první vysoukal ze stanu, si chvíli zimomřivě mnul ruce, než před sebou zaznamenal pohyb. Po vrcholku nedalekého hřebenu klouzalo cosi bílého.

Tábor vědecké expedice se nacházel na ledovci ve výšce přes 5000 m. Široko daleko neměla být živá duše.

„Přichází yetti – sněžný muž,“ bylo první, co nosiče napadlo. Otočil se a zavolal ostatní.

„Nic běžně známého se nepodobá tomu, co jsme spatřili,“ přiznal později vedoucí výpravy dr. Anil Kulkarni. „Podél horského svahu, přímo k našemu táboru, se blížilo nějaké těleso. Vypadalo jako robot plující těsně nad zemí.“

Neznámý obdélníkový stroj byl asi 120 cm vysoký. Měl válcovitou hlavu s oblými přívěsky a krátké ruce a nohy. Když ho od tábora dělilo jen asi 50 m, na krátký okamžik zůstal stát. Pak se otočil a prudkým svahem stoupal zpět k hřebenu. Přitom změnil barvu na černou. A za chvíli opět

zbělal. Ale možná to byl jen dojem vyvolaný proměnlivostí světelných podmínek, jak krajinu začalo ozařovat vycházející slunce.

Nakonec neznámý stroj vzlétl kolmo vzhůru, chvíli se vznášel nízko nad krajinou a zmizel na obloze.

Neuvěřitelnou událost by pravděpodobně nikdo nebral vážně, kdyby ji nepotvrdilo hned pět nositelů akademických titulů. Výpravu z Vesmírného střediska v Ahmadábádu tvořili tři zkušení specialisté na ledovce a dva geologové. Společně zkoumali terén poblíž posvátného jezera Čandratal v indickém státě Himáčalpradéš. To, co spatřili 27. září 2004, prý rozhodně nevypadalo jako předmět vyrobený lidskýma rukama. Přesto tuto možnost nevyloučili dříve, dokud nekontaktovali střediska pro výrobu a vývoj robotů v USA, Švédsku a Německu. Zajímalo je, zda nějaký bezpilotní špiónážní letoun nebo meteorologická sonda má obdobný tvar a rozměry, zda existuje robot, který by zvládl tak odlišné druhy pohybu, dokázal by chodit i létat.

Tajemné setkání vědců s neznámým strojem mi připomnělo záhadu, kterou jsem se podrobně zabýval v knize *Bytosti odjinud*.

V jednom ze tří nejposvátnějších hinduistických chrámů ve východoindickém Purí je uctívána socha boha Džaganátha. Pestře pomalovaný dřevěný kolos se zcela vymyká podobě známých postav hinduistického panteonu. Na zavalitém obdélníkovém trupu sedí hranatá hlava s talířky neobvykle velkých kulatých očí. Paže – či spíše jakési pahýly bez dlaní a loketních kloubů – nejsou spuštěny dolů, ale ční dopředu. Na jejich horních částech se dají rozpoznat namalované kruhy reflektorů s vycházejícími paprsky světla. Socha má zvláštní proporce. Hlava i trup jsou stejně vysoké a vzadu až nepřirozeně rovné, jako by je seřízl obrovský nůž. Absolutní

plochost poznamenává také horní část hlavy i spodek těla. Tvář, postrádající nos i ústa, tvoří tři ostře lomené stěny. Absence obvyklých rysů člověka, hranatost a přemíra rovných ploch vyvolávají dojem stroje. Ne, to není bůh v lidské podobě ani mytologická bytost zplozená fantazií, ale věrné zobrazení robota.

Džaganáth bývá považován za svéráznou podobu Kršny. Ale indiští teologové přiznávají, že lano, jímž byl tento bůh se vzhledem robota vytažen mezi elitu hinduistického panteonu, je utkáno z nesčetných vláken velmi starých různorodých mýtů, které naznačují cizí původ. Zdá se, že mezi tradiční božstva byl Džaganáth zařazen až dodatečně, když si lidé nedokázali přirozeně vysvětlit některé jeho udivující vlastnosti. Samotné jméno je etymologicky odvozeno od pojmu Pán Vesmíru nebo také Pán či Bytost z Vesmíru. Jeho kult sahá pravděpodobně až do doby kamenné, kdy se na pobřeží Orissy usadilo předárijské obyvatelstvo černé pleti. Byl to důvod k tomu, aby i tvář boha nesla kovově černou barvu, nebo se zde odráží vzpomínka na jeho skutečnou podobu?

O zrození či příchodu Džaganátha se dochovaly odlišné pověsti. Jedna verze spojuje boha s temně modrým tělesem, které spadlo z nebe. Historici naznačují, že to byl velký meteorit, ale dodnes se po něm nenašla ani stopa.

Lebka bez úst

Antropologické muzeum v Mexico City vystavuje velmi zvláštní sochu. Zatímco všechny ostatní exponáty jsou pro poznáníchtivé návštěvníky opatřeny podrobnými informacemi, zde cedulka s popiskou schází. Nikdo ani netuší, kdo sochu vytvořil, jak je stará a čím podoba je zvěčněna v kameni. Koho asi představuje stvoření s nepřirozeně plochou hlavou,

výraznými očima a chobotem či trubicí dýchacího přístroje na hrudi? Chtělo by se věřit, že navzdory strohému, zjevně realistickému ztvárnění jde pouze o výjev z mytologie, ale další senzační vykopávky z Mexika nás přesvědčují o opaku.

Podobné bytosti zcela jistě kdysi kráčely po zemském povrchu. Archeologové totiž odkryli kostru menšího neznámého dvounohého tvora. Pozůstatky sestávaly z páteře, ramenní kosti, částí paží a ploché hlavy ve tvaru trojúhelníku. Rekonstrukce vzhledu prokázala nápadnou shodu s podobou sochy.

Mluvčí týmu mexických antropologů prohlásil, že se nejedná o žádného dosud známého tvora, a neváhal vyslovit hypotézu o mimozemském původu. Podrobné výsledky vědeckého ohledání nebyly ovšem nikdy zveřejněny a také není známo, kde je kostra přechovávána. Věrohodnost nálezů ale potvrdila agentura AFP.

Socha tak vyvolává sérii znepokojujících otázek. Byla její podoba vytvořena podle zcela konkrétního vzoru, jak naznačuje vykopaná kostra? Jestliže ano, odkud pocházely bytosti s tak neobvyklým tvarem hlavy a zbytnělým hrudníkem? Přišly skutečně z kosmu, anebo jsou produktem jakési nám doposud neznámé slepé větve evoluce lidského rodu? Lze vůbec připustit, že na naší planetě žili tvorové, o jejichž existenci jsme doposud neměli ani tušení?

Pyramidu těchto otázek rozšířil nález další podivné lebky. Je velmi malá a velmi lehká. Neváží ani 250 g. I na své miniaturní rozměry je lehčí, než by měla být, pokud by ji tvořily lidské kosti. Odborníky překvapilo, že má šest otvorů, ale – stejně jako socha z Mexika – žádná ústa.

Lebka byla objevena v květnu roku 2001 v Rodopech na jihu Bulharska. Vedle ní se nacházela část jakéhosi předmětu zhotoveného z neznámého kovu. Jeden z nejznámějších ev-

ropských antropologů profesor Jordan Jordanov prohlásil, že za celý svůj život neviděl nikdy nic podobného, nic, co by se tak výrazně lišilo od člověka i všech známých zvířat.

Humanoid z Chile

Tajemné cosi leželo v trávě pod keřem. Hlava na dlouhé tenké šíji měla neobvyklý tvar. Malé, šikmo uložené oči se přivíraly. Ústa křečovitě lapala po dechu. Útlé drobné tělo se třásl jako v zimnici.

Chlapec se sehnul, opatrně položil stvoření na dlaň a běžel je ukázat rodičům.

Psal se 1. říjen 2002. Poklidná dovolená v malebném okolí jihochilského města Concepcion pro rodinu Carreňových skončila. Novináři žádali o rozhovor, televizní stanice chtěly unikátní objev představit divákům a chystaly besedu s odborníky.

Nalezený tvor má dvě nohy, dvě ruce s poněkud delšími prsty a vzpřímenou postavu. Na výšku ale měří pouze 7,5 cm. Je to nějaký druh zvířete, lidský plod, zrůdná hříčka přírody nebo něco zcela jiného?

Bouři odporu vyvolal dr. Antonio Mann, který pohotově vystoupil s hypotézou, že jde o hmyzožravého vačnatce *Dromiciops gliroides*, jedinečný druh obývající hustou a vlhkou vegetaci Chile a Argentiny. Domorodci této živé fosilii říkají kolokolo – posel špatných zpráv. Jeho přítomnost vyvolává strach. Je prý znamením blížícího se neštěstí (asi jako houkání sýčka u nás). Evropané jej nazývají Monito del Monte, což ve španělštině znamená horská opička.

Kolokolo je drobný. Má nezvykle tvarovanou lebku, nápadné oči, krátké a kulaté ušní boltce, dobře vyvinutý vak, hustou srst a dlouhý osrstěný ocas.